

Abecedarul legământului

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Acum, dacă veți asculta _____ și dacă veți păzi _____, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.” (Exodul 19:5)

Studiul din săptămâna trecută s-a încheiat cu căderea omenirii din cauza păcatului primilor noștri părinți. Cel din săptămâna aceasta este un rezumat al întregului trimestru, deoarece vom dedica fiecare zi din ea analizării primelor legăminte. Acestea au fost, în felul lor, manifestări ale adevărului pe care îl avem despre adevăratul legământ, cel ratificat la Calvar prin sângele lui Isus, cel în care noi, creștinii, intrăm împreună cu Domnul nostru.

Începem cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe, ca să-i salveze, pe el și pe familia lui, de la distrugere. Continuăm cu legământul încheiat cu Avraam, atât de plin de făgăduințe și pentru noi. Apoi urmează legământul de la Sinai și importanța a ceea ce a fost proclamat acolo. În cele din urmă vom analiza noul legământ, cel spre care toate celelalte au arătat. Bineînțeles, toate aceste legăminte vor fi studiate mai în profunzime în următoarele săptămâni. Săptămâna aceasta este doar o mică prezentare.

Studiul pe scurt: Ce înseamnă cuvântul „legământ”? Care sunt elementele care alcătuiesc un legământ? Care a fost legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe? Ce speranță s-a găsit în legământul cu Avraam? Ce roluri au credința și faptele în partea de legământ care îi revine omului? Este legământul doar o înțelegere, un contract, sau are și un aspect relațional? Care este esența „noului legământ”?

„Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespuse de mult” (Geneza 17:2).

„Termenul ebraic tradus cu «legământ», care apare de 287 de ori în Vechiul Testament, este *berit*. De asemenea, el mai poate fi tradus și cu «testament» sau «ultima voință». Originile sale sunt neclare, dar a ajuns să însemne „ceea ce unește două părți”. Totuși, el a fost folosit pentru a indica diferite tipuri de «legătură», atât între om și om, cât și între om și Dumnezeu. Termenul este folosit în sensul obișnuit atunci când legământul era făcut între oameni și în sensul specific religios când legământul era făcut între Dumnezeu și om. Utilizarea lui în sens religios a fost cu adevărat o metaforă bazată pe sensul obișnuit al termenului, dar cu o semnificație mai profundă.” – J. Arthur Thompson, „Covenant (OT)” în *International Standard Bible Encyclopedia*, p. 790).

La fel ca legământul căsătoriei, legământul biblic definește atât o *relație*, cât și o *invoială*. Ca învoială, legământul biblic conține trei elemente de bază:

1. Dumnezeu a confirmat *făgăduințele* legământului cu un jurământ (Galateni 3:16; Evrei 6:13,17).

2. *Condiția* legământului era ascultarea de voia lui Dumnezeu așa cum era ea exprimată în Cele Zece Porunci (Deuteronomul 4:13).

3. *Mijlocul* prin care condiția legământului lui Dumnezeu este împlinită în cele din urmă este Isus Hristos, prin planul de mântuire (Isaia 42:1,6).

1. Uită-te la cele trei elemente enumerate mai sus (făgăduințele lui Dumnezeu, ascultarea noastră și planul de mântuire). Cum poți vedea acești factori la lucru în umblarea ta cu Domnul?

În Vechiul Testament, sistemul sacrificial l-a învățat pe popor cu privire la întregul plan de mântuire. Prin simbolurile lui, patriarhii și poporul Israel au învățat să-și exercite credința în Răscumpărătorul care avea să vină. Prin ritualurile lui, cel care se pocăia găsea iertare pentru păcat și eliberare de vină. Astfel, binecuvântările legământului puteau fi păstrate, iar creșterea spirituală – care restaura chipul lui Dumnezeu în viața omului – putea continua chiar și atunci când oamenii dădeau greș în a-și respecta partea lor din cadrul înțelegerii.

Deși există legăminte încheiate între oameni, termenul „berit” este folosit în Biblia ebraică în principal cu referire la relația dintre Dumnezeu și omenire. Ținând cont de cine este Dumnezeu și cine suntem noi în comparație cu El, ce fel de relație ar descrie un asemenea legământ?

„Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine” (Geneza 6:18).

În versetul de mai sus, cuvântul *legământ* apare pentru prima oară în Biblie și, în contextul acesta, Dumnezeu îi spune lui Noe despre hotărârea Lui de a distruge pământul din cauza răspândirii masive a păcatului. Deși această distrugere va veni printr-un potop universal, Dumnezeu nu uită de lumea pe care a creat-o. El rămâne în relația de legământ pe care a stabilit-o imediat după căderea în păcat. Acel divin „Eu” care vine cu propunerea legământului este El Însuși temelia siguranței lui Noe. În calitate de Dumnezeu care își ține legământul, Domnul promite să-i ocrotească pe cei care sunt dispuși să trăiască într-o relație de credincioșie cu El, o relație care are drept urmare ascultarea.

2. A fost legământul cu Noe unilateral? Nu uita că noțiunea de legământ implică mai multe părți contractuale. Avea și Noe partea lui de respectat în cadrul înțelegerii? Care este lecția pentru noi în răspunsul la aceste întrebări?

Dumnezeu îi spune lui Noe că urmează să fie un potop și că lumea va fi nimicită. Dar Dumnezeu face o înțelegere cu Noe prin care îi promite să îi salveze pe el și pe familia lui. Așadar, miza este destul de mare, deoarece, dacă Dumnezeu nu și-ar fi ținut promisiunea, orice ar fi făcut Noe tot ar fi fost șters de pe fața pământului împreună cu restul lumii.

Dumnezeu a spus că El avea să facă un „legământ” cu Noe. Cuvântul în sine implică intenția de a onora ceea ce spune cineva că va face. Nu este doar o afirmație capricioasă. Cuvântul este încărcat de angajament. Să presupunem că Domnul i-ar fi spus lui Noe: „Uite, lumea se va sfârși printr-o revărsare mare de ape și poate o să te salvez; sau poate nu. Între timp, fă asta și asta, și apoi vom vedea ce se va întâmpla, dar nu-ți dau nicio garanție!” O asemenea afirmație cu greu este însoțită de genul acela de asigurare și de angajament care se găsește chiar în cuvântul *legământ*.

Unii oameni susțin că potopul lui Noe nu a fost universal, ci doar o revărsare de ape locală. Dacă este așa, atunci în contextul făgăduințelor lui Dumnezeu din Geneza 9:15 (vezi și Isaia 54:9), ori de câte ori are loc o inundație locală (și se pare că se întâmplă des), făgăduința legământului lui Dumnezeu este încălcată. Dar faptul că nu a mai fost niciun potop universal dovedește validitatea făgăduințelor legământului lui Dumnezeu. Pe scurt, ce ne spune aceasta despre încrederea pe care o putem avea în promisiunile Sale?

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3).

3. Fă o lista cu toate făgăduințele pe care Dumnezeu i le-a făcut lui Avraam.

Geneza 12:1-3 _____

4. Printre făgăduințele acestea, Dumnezeu îi spune lui Avram și că „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). Ce înseamnă aceasta? Cum au fost binecuvântate toate familiile pământului în Avraam?

Vezi Galateni 3:6-9. În ce fel poți vedea aici făgăduința despre Isus, Mesia?

Vezi Galateni 3:29. _____

În prima revelație divină transmisă lui Avraam pe care o avem consemnată, Dumnezeu a promis că va intra într-o relație strânsă și de durată cu el chiar înainte să folosească vreun limbaj care să denote întocmirea unui legământ. Referirile directe la legământul pe care Dumnezeu avea să-l facă apar mai târziu (Geneza 15:4-21; 17:1-14). Deocamdată, Dumnezeu propune o relație divino-umană de mare însemnătate. Acest „Eu voi...” care se repetă în Geneza 12:1-3 sugerează profunzimea și măreția ofertei lui Dumnezeu.

În plus, Avraam primește o singură poruncă, dar cu semnificație de test: „Ieși!” El a ascultat prin credință (Evrei 11:8), dar nu pentru a obține binecuvântările promise. Ascultarea lui a fost răspunsul la relația plină de iubire pe care Dumnezeu a dorit să o stabilească. Cu alte cuvinte, Avraam deja credea în Dumnezeu, deja se încredea în El și avea credință în făgăduințele Lui. Trebuie să fi fost așa; altfel, de la bun început nu și-ar fi părăsit familia și pământul strămoșilor ca să se îndrepte spre locuri necunoscute. Prin ascultarea lui, le-a demonstrat credința sa atât oamenilor, cât și îngerilor.

Chiar de atunci, Avraam a făcut cunoscută relația-cheie dintre credință și fapte. Noi suntem mântuiți prin credință, o credință care duce la fapte de ascultare. Făgăduința salvării vine prima, apoi urmează faptele. Deși fără ascultare nu pot exista nici părtășia legământului, nici vreo binecuvântare, ascultarea este răspunsul credinței la ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Credința aceasta ilustrează principiul din 1 Ioan 4:19: „Noi Îl iubim [pe Dumnezeu] pentru că El ne-a iubit întâi.”

Cum descoperă textul din Geneza 15:6 care este temelia tuturor făgăduințelor legământului? De ce această binecuvântare este cea mai scumpă dintre toate?

5. Citește Exodul 6:1-8 și apoi răspunde la aceste întrebări:

a) Despre ce legământ vorbește Dumnezeu? (Vezi Geneza 12:1-3.)

b) Cum avea să fie ieșirea din Egipt o împlinire din partea lui Dumnezeu a făgăduințelor legământului?

c) Ce paralelă poți găsi între ce i-a promis Dumnezeu poporului aici și ce i-a promis lui Noe înainte de potop?

După ieșirea din Egipt, copiii lui Israel au primit legământul la Sinai, care a fost dat în contextul eliberării din robie (Exodul 20:2) și care conținea măsurile sacrificiale ale lui Dumnezeu pentru ispășirea și iertarea păcatului. Prin urmare, a fost un legământ al harului ca toate celelalte, și anume al harului lui Dumnezeu care a ajuns la poporul Său.

Legământul acesta reiterează, în multe moduri, aspectele majore din legământul cu Avraam:

1. Relația specială a lui Dumnezeu cu poporul Lui (compară Geneza 17:7, 8 cu Exodul 19:5,6).

2. Ei aveau să fie un neam mare (compară Geneza 12:2 cu Exodul 19:6).

3. Ascultarea era necesară (compară Geneza 17:9-14; 22:16-18 cu Exodul 19:5).

„Observă ordinea de aici: mai întâi, Domnul îl *salvează* pe Israel, apoi îi dă Legea Lui ca s-o *țină*. Aceeași ordine este valabilă și în privința Evangheliei. Mai întâi, Hristos ne salvează din păcat (vezi Ioan 1:29; 1 Corinteni 15:3; Galateni 1:4), apoi trăiește Legea Lui în noi (Galateni 2:20; Romani 4:25, 8:1-3; 1 Petru 2:24)”. – *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, p. 602.

Citește Exodul 6:7. Domnul spune că ei vor fi poporul Lui, iar El, Dumnezeul lor. Observă dinamica aici: Ei vor fi „ceva” pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu va fi „ceva” pentru ei. Dumnezeu nu vrea doar ca El să relaționeze cu ei într-un mod special, ci și ca ei să relaționeze cu El într-un mod special. Nu caută Domnul același tip de relație și cu noi, astăzi? Reflectă pasajul din Exodul 6:7 relația ta cu Domnul sau tu nu reprezinți decât un nume în registrul bisericii?

În aceste pasaje din Vechiul Testament se menționează pentru prima dată despre „noul legământ”. El este așezat în contextul întoarcerii copiilor lui Israel din exil și vorbește despre binecuvântările pe care ei le vor primi de la Dumnezeu. Din nou, ca în toate celelalte cazuri, Dumnezeu este cel care inițiază legământul și care îl va împlini prin harul Său.

De asemenea, observă și limbajul folosit aici. Dumnezeu vorbește despre scrierea Legii Lui în inima lor și, folosind limbajul tipic legământului cu Avraam, spune că va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Astfel, la fel ca mai înainte, legământul nu este doar un acord cu caracter juridic obligatoriu, așa cum se încheie în tribunalele de azi, ci se ocupă cu ceva mai mult.

6. Care este elementul-cheie care străbate versetele de mai jos? Ce vrea să facă Dumnezeul cu poporul Lui?

Ieremia 31:33. Compară cu Exodul 6:7, care prezintă în detaliu o parte din legământul făcut cu Israel. _____

7. Care este lucrul principal pe care Domnul îl face și care pune bazele acestei relații?

Ieremia 31:34. Compară cu Ioan 17:3. _____

În Ieremia 31:31-34 se pot vedea atât elementul harului, cât și cel al ascultării, la fel ca în legămintele de odinioară. Dumnezeu le va ierta păcatele, va intra într-o relație cu ei și va revărsa harul Său în viața lor. Drept urmare, oamenii îl vor asculta în mod natural; nu într-un mod mecanic, ci pur și simplu pentru că îl cunosc, pentru că îl iubesc și pentru că vor să-l slujească. Acest lucru surprinde esența relației de legământ pe care Domnul o caută cu poporul Lui.

Cum înțelegeți ideea că Legea este scrisă în inima noastră? Înseamnă că ea devine subiectivă și personală, ceva care să fie interpretat și pus în aplicare potrivit cu ceea ce este în inima noastră? Sau înseamnă altceva? Dacă da, ce anume?

„Jugul care ne leagă în slujire este Legea lui Dumnezeu. Marea lege a iubirii, descoperită în Eden, proclamată pe Sinai, iar în Noul Legământ scrisă în inimă, este cea care îl unește pe lucrătorul omenesc cu voința lui Dumnezeu. Dacă am fi lăsați să ne urmăm pornirile, să mergem acolo unde ne duce voința noastră, ne-am alinia în rândurile lui Satana și am ajunge să avem trăsăturile lui. De aceea, Dumnezeu ne conduce prin voința Sa, care este nobilă și înălțătoare. El dorește ca noi să ne îndeplinim cu răbdare și înțelepciune toate îndatoririle slujirii. Chiar Hristos, în natura Lui omenească, a purtat jugul slujirii, zicând: «Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele» (Psalmii 40:8). «M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis» (Ioan 6:38). Iubirea pentru Dumnezeu, râvna pentru slava Lui și iubirea pentru omenirea decăzută L-au adus pe Isus pe pământ ca să sufere și să moară. Aceasta a fost puterea care a condus viața Sa. El ne invită să ne însușim acest principiu.» – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 329–330

Rezumat: Apariția păcatului a rupt legătura pe care Creatorul o stabilise la început cu familia omenească prin intermediul primilor noștri părinți. Acum, Dumnezeu caută să restabilească acea relație de iubire prin intermediul unui legământ.

Studiu la rând:

Mica 4–Naum 3

Evanghelizare, subcapitolul „Vizitele misionare”

1. Unde îi cere Domnul poporului: „Răspunde-Mi!”?

2. Despre cine se spune că „vor pune mâna la gură și își vor astupa urechile”?

3. Unde scrie că „Domnul cunoaște pe cei ce se încred în El”?

4. Cum se numea „cetatea care ședea între râuri”?

5. Ce pot să realizeze, prin lucrarea personală, unii oameni cu talente obișnuite?

Text-cheie: Exodul 19:5**I. Privire generală**

La început, Dumnezeu a pus bazele unei relații pline de iubire cu părinții omenirii, Adam și Eva. Acum, Dumnezeu caută să refacă relația aceea cu noi prin intermediul unui nou legământ: un legământ care înseamnă o relație plină de devotament între Dumnezeu și om bazată pe planul de mântuire.

II. Comentariu

Adevărata semnificație a *harului* este clarificată în conceptul de *legământ*. De asemenea, termenul „legământ”, sau varianta ebraică, *berit*, subliniază inițiativa liberă a lui Dumnezeu de a salva omenirea. Prin legământul harului, Hristos S-a oferit pe Sine într-o relație specială cu omenirea. El a promis că va fi Dumnezeul legământului nostru și Eliberatorul nostru răscumpărător (vezi Matei 1:21).

Elementele de bază ale legământului

Scriptura prezintă mai multe sensuri distincte pentru cuvântul „har”. Harul înseamnă faptele iubitoare ale lui Dumnezeu față de păcătoșii care nu le merită. Harul arată spre caracterul minunat al lui Dumnezeu și spre Dumnezeul care ne dă puterea de a birui. În Noul Testament, echivalentul termenului ebraic pentru „har” (*chen*) este expresia grecească *diatheke*, care se referă la un „testament” sau la un „dar”. Asemănător cu legământul, „testamentul” (un document legal) este un dar făcut unei părți care nu are niciun drept legal asupra lui. Astfel, *testamentul* este un exemplu potrivit pentru harul lui Dumnezeu.

Legământul cu Noe

Noțiunea de legământ apare în Geneza 6:18. „Dar cu tine fac un legământ: intră în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine.” Chiar de la început, putem vedea aici ideea unei relații de legământ dintre omenire, în acest caz Noe, și Dumnezeu.

„Vorbitorul este Dumnezeu, iar Noe este cel căruia i Se adresează. [...]”

Astfel, ca să-și împlinească planul divin, Dumnezeu a făcut un legământ, ca o expresie a relației Sale cu Noe. [...]

Relația divină și răscumpărătoare de legământ care funcționase de la căderea în păcat (Geneza 3:15) este reînnoită la inițiativa lui Dumnezeu.” – Gerhard F. Hasel și Michael G. Hasel, *The Promise: God’s Everlasting Covenant*.

Legământul cu Avram

Pentru Avram, făgăduința ocrotirii și a răsplătirii a fost inclusă în funcționarea acestui legământ. „Dumnezeu a extins legământul cu Avraam pe diferite perioade. În Geneza 12:1-3 găsim de cinci ori expresia „Eu voi” rostită de Dumnezeu, dezvăluind astfel intensitatea și măreția angajamentului lui Dumnezeu față de Avraam.” – Gerhard F. Hasel și Michael G. Hasel, *The Promise: God’s Everlasting Covenant*, p. 19.

Isus i S-a prezentat lui Avraam nu ca *Dumnezeu*, numele categoriei sau al statutului Său, ci ca *Iehova (Domnul)*, numele Său personal. El S-a identificat ca „Eu Sunt”, un nume care exprimă esența Lui ca Dumnezeu care există prin Sine, care are o voință și un scop. *YHWH* este numele de legământ al suveranului Iehova, numele pe care Și-l asumă când Se descoperă în modul cel mai personal. Vedem că și aici legământul este tot unul de har: „Legământul cu Avraam este legământul harului.” – Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, p. 1092.

Legământul cu Moise

„Domnul a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt Domnul (Iehova). Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeul cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de ei sub numele Meu ca 'Domnul'. De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și Mi-am amintit de legământul Meu»” (Exodul 6:1-5).

Dezvăluirea amplă a numelui necunoscut al lui Dumnezeu este relevantă în această discuție cu Moise: „Iehova este numele propriu al Dumnezeului lui Israel. [...] Numeroși cercetători din ultima vreme explică numele Iehova ca fiind: *(Cel care aduce la existență, dătător de viață)*, *(dătător al existenței, Creator)*, *(Cel care aduce la îndeplinire)*, [...] *(împlinitorul promisiunilor Sale)* ... *(Cel care este ... Cel absolut și care nu Se schimbă)*, ... *(Cel care există, care trăiește veșnic, consecvent cu Sine Însuși și neschimbător)*, ... *(Cel care Se manifestă mereu ca Dumnezeul răscumpărării)*, *(El va fi)*, ... *(El Se va confirma pe Sine [va aduce dovezi despre Sine, Își va afirma ființa])*.” – Francis Brown, *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon*, Hendrickson Publishers, pp. 217–218.

Iehova „este numele Dumnezeului care i S-a descoperit lui Moise la Horeb și este explicat ca fiind ... *Eu sunt acela care va fi ... Cel care va fi ... Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt* (acesta este numele Meu). [...] El este cel care, în esență, nu Se poate numi, este inexplicabil.” – Francis Brown, *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew-English Lexicon*, p. 218.

„Isus i-a zis: «**Eu [...] sunt Acela**»” (Ioan 4:26); „Dar Isus le-a zis: «**Eu sunt**, nu vă temeți!»” (Ioan 6:20); „[...] căci, dacă nu credeți că **Eu sunt**, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8:24); „Isus deci le-a zis: «[...] veți cunoaște că **Eu sunt**»” (Ioan 8:28); „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun ca înainte să se nască Avraam, **sunt Eu**»” (Ioan 8:58); „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple [...] **Eu sunt**” (Ioan 13:19); „Isus le-a zis: «**Eu sunt**»” (Ioan 18:5); „Isus a răspuns: «V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă»” (Ioan 18:8). – *The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*, vol. 4, pp. 258–307.

Dumnezeu a dorit să facă un legământ cu copiii lui Israel pentru ca ei să știe că dragostea divină nu avea niciun motiv ascuns. Și tot ceea ce Dumnezeu a cerut de la poporul Său a fost un răspuns plin de dragoste autentică, un răspuns care avea să se manifeste în faptele lor.

Noul legământ

„În Ieremia 31:31-34 găsim cea mai profundă și minunată făgăduință a noului legământ. [...]

Puțini oameni își dau seama că Noul Testament și-a primit numele de la acest pasaj. Întrucât termenul latin pentru legământ este „testament”, Origen, cel mai cunoscut dintre părinții bisericești (185–254 d.Hr.), a numit cele 27 de cărți ale Bibliei: Noul Testament.” – Gerhard F. Hasel și Michael G. Hasel, *The Promise: God’s Everlasting Covenant*, pp. 21–22.

III. Aplicație

De meditat: Înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, o femeie călătorea spre Moscova prin Georgia. Întâmplarea a făcut ca ea să întâlnească o femeie în vârstă care trăia într-o colibă. Când a aflat că drumeța pe care o întâlnește se îndreaptă spre Moscova, femeia în vârstă a întrebato: „Ai vrea să-i duci fiului meu o cutie cu caramelle de casă?” Fiul ei era Iosif Stalin. Pentru restul lumii, el era dictatorul Rusiei. Dar ceea ce gândeau ceilalți despre el nu conta pentru mama lui.

1. Dragostea lui Dumnezeu este ca dragostea mamei lui Stalin. Nu contează cât de răi ne văd ceilalți; Dumnezeu va continua să ne iubească. Gândește-te la modul în care acest tip de dragoste L-a determinat pe Dumnezeu să stabilească o relație de legământ cu noi.
2. Ce rol are credința noastră atunci când înțelegem că Dumnezeu face primul pas spre împăcare? Când ne exercităm credința, cum sunt afectate acțiunile noastre de zi cu zi de faptul că Dumnezeu face primul pas?

Dă un exemplu de pericole care ne pasc dacă punem faptele înaintea credinței.

3. Legământul este o relație în care intră două persoane, o înțelegere pentru un profit bilateral, un angajament în vederea unei prietenii reciproce. În Biblie, îl vedem deseori pe Dumnezeu făcând primul pas pentru a iniția o relație de legământ. Dacă legământul este avantajos pentru ambele părți, de ce așteptăm ca Dumnezeu să vină la noi? Ce mesaj transmite universului perseverența lui Dumnezeu în căutarea omenirii pierdute?
4. Studiul face o comparație între relația noastră de legământ cu Dumnezeu și căsătoria. O căsnicie reușită durează nu datorită obligației, ci datorită dragostei. Pe baza acestei comparații, descrie relația „ideală” de legământ dintre Dumnezeu și tine.
5. Biblia vorbește despre numeroase legăminte, încheind șirul cu legământul cel nou. În realitate, sunt ele diferite unele de altele sau reprezintă același legământ exprimat în moduri diferite?
6. De ce crezi că a fost nevoie ca Dumnezeu să repete legămintele cu poporul Său? Le uita poporul sau erau unele aspecte pe care Dumnezeu trebuia să le accentueze mai tare în unele momente?
7. Legământul este, prin definiție, o înțelegere între două sau mai multe părți. De obicei, părțile acestea se află la un nivel de egalitate una cu cealaltă, dar relația dintre Creator și creație nu poate fi considerată un astfel de exemplu. Și totuși, Dumnezeu simte nevoia să facă o înțelegere cu creația Sa. De ce?